

det Resultat end det, der nu foreligger i dette Dieblif. Saaledes som Sagen nu staar, nærer jeg ikke noget stort Haab om, at der vil kunne komme nogen Overenskomst i Stand, i alt Fald ikke i denne Samling, saa at vi ikke have Udsigt til nu at ende denne Sag saa heldig og glædelig, som vi endte den foregående Sag paa Dagsordenen. Den Maade, hvorpaa Folkethingsforslaget er blevet modtaget i Landstinget, har ikke kunnet Andet end overraske. Forslaget er blevet betegnet som ubrugeligt, ja, som ubrugeligt til Forhandling i den Grad, at det ikke var muligt at stille Vndringsforslag dertil. Saaledes er Forslaget betegnet af Ordføreren for Landstingsudvalget i denne Sag, og det ligger da nær for Folkethinget at vende umiddelbart tilbage til sit Standpunkt med en lignende Erklæring. De Vndringer, der ere foretagne i Landstinget, ere altsaa ikke Vndringer i det Forslag, der er vedtaget af Folkethinget, men Vndringer i det Forslag, der ifjor blev forelagt af Regjeringen, og som væsentlig i samme Skikkelse blev vedtaget af Landstinget. Disse Vndringer ere imidlertid meget ubetydelige og indskrænke sig væsentlig til, at der mellem de Valgberettigede er medtaget foruden Enker ogsaa andre Kvinder i selvstændige Stillinger, og, naar jeg har nævnt dette, er ogsaa Alt det nævnt, som kan kaldes Indrømmelser til det Standpunkt, som Folkethinget har indtaget i Sagen. Der er blevet gjort et Forsøg i det andet Thing paa at gjøre, hvad jeg vilde kalde et mere væsentlig Skridt i den Retning, hvort den sidste ærede Talers Forslag gik, nemlig i Stedet for Enstemmighed i Menighedsudvalget kun at kræve en Majoritet af $\frac{3}{4}$, men dette Forslag, som var stillet af et Mindretal af Landstingets Udvalg, blev stærkt beskjempet og ved Afstemningen forkastet. Saaledes staar altsaa Sagen nu, og de oprindelige Forslagsstillere have da, som sagt, ikke kunnet gjøre Andet end stille som Vndringsforslag til Lovforslaget det Forslag, som gjentagende Gange har faaet dette Things Sam-

tykke. Jeg skal begrunde vort Forslag med den ene Bemærkning, at, hvad der af den ærede Ordfører i det andet Thing blev betegnet som Kjærnen i Striden og som et Principspørgsmaal for ham, — og man maa da ogsaa antage for Landstinget og multigvis ogsaa for Regjeringen — var Fordringen om Enstemmighed. Det er en Fordring, hvorpaa der i Landstinget er blevet lagt en Vægt, som har maattet opveie ethvert andet Hensyn, ja en Vægt, der er saa stor, at den ærede Ordfører endogsaa har erklæret, at, dersom dette Thing sendte Sagen tilbage i samme Skikkelse, som den tidligere havde faaet her, maatte han for sit Vedkommende stemme imod Sagens videre Fremme, med andre Ord han vilde altsaa ikke kunne tilraade Landstinget nogenformhelst yderligere Forhandling med Folkethinget om denne Sag, idet Fordringen om Enstemmighed i Menighedsudvalget stod for ham som en uskrædig Betingelse for nogenformhelst Forhandling paa dette Omraade. Spørger man nu om Grunden til denne Stilling, da kan man finde den i de Uttringer, der ere faldne om, at Formaalet for Reformen paa det her foreliggende Omraade maatte være at tilvejebringe en større Enighed og derigennem en større Tilfredshed i Menighederne og ikke, at tilvejebringe en Tilstand, der kunde føre til Adspaltelse og Dpløsning. Men jeg siger nu, at skal det være vort eneste Formaal, at arbejde for Enighed, saa har jeg ikke forstaaet de Ord, som et sandt Liv og derved et sandt Nore stiller til Udviklingen i Folket. Gaaffe vist et Uenighed i og for sig ingenlunde noget Udfælgigt og Glædeligt, men jeg maa dog sige, at Uenighed i Reglen vil være Tegn paa, at der er Liv tilstede, medens Enighed ofte vil være Tegn paa det Modsatte. Naar man altsaa stiller Hensynet til Enighed i første Række, saa forekommer det mig, at man i høi Grad misforstaar, hvad Livet kræver. Hermed skal jeg altsaa tillade mig at anbefale det stillede Vndringsforslag, der, som sagt, gaar ud paa